

og så er Rusland så successormagt, men lad nu det formelle ligge.

Så er der spørgsmålet om Kina, om vi får den oprustning. Det er rigtigt, at der er en oprustning i gang på det asiatiske kontinent – det kan vi jo se mellem Indien og Pakistan – og vi kender moderniseringsprogrammet fra Kina, som hr. Søren Søndergaard var inde på. Ifølge mine oplysninger har de 20, men det er muligt, at de har 22, at de har fået 2 siden i går. Men perspektivet rækker jo langt videre; det er oppe på over 100 i hvert fald, som man forestiller sig inden for de næste 10 år.

Der må jeg bare sige, at det var i gang inden. Jeg tror ikke, at det har ret meget med det her at gøre, for som hr. Jesper Langballe sagde, er amerikanerne jo helt indstillede på at sige til kineserne: Jamen vi opruster ikke, fordi I laver flere raketter; det får ikke os til at stille flere raketter op, for det er da klart, at det ikke er vendt mod Kina. Det vil sige, at man ved godt i Amerika, at man alligevel ikke kan lave et system, som holder alle kinesiske raketter ude. Så det er slet ikke et spil mellem USA og Kina, der foregår dér.

Det, der sker med Kina, det tror jeg også hr. Villy Søvnald og hr. Søren Søndergaard er fuldstændig klare over, er jo et spil om magten på det asiatiske kontinent, hvor vi har denne her trekant, Indien/Kina/Pakistan, hvor man jo altså også fra indisk og pakistansk side satte flere atomvåben i gang før opsigelsen af ABM-traktaten. Det betyder selvfølgelig også, at Kina sætter flere i gang. Så der foregår et regionalt spil, som jeg ikke tror har ret meget med ABM-traktaten at gøre.

Kl. 11.50

Så skal jeg til sidst sige tak for debatten. Jeg synes, det er nyttigt, at vi har fået klarlagt én gang til, hvor Folketinget står. Jeg synes, det er godt, at vi i det her store spørgsmål, som vi måske skal tage stilling til i dag, både i 2000, 2001 og her i 2002 med et stadig større flertal bekræfter grundsynspunkterne i den danske politik, men samtidig at der jo ikke foreligger nogen henvendelse og derfor heller ikke skal træffes nogen endelig stilling. Ved debatten i 2000 var der ingen forslag til vedtagelse, i 2001 var der et kort forslag, som vi her inddrager i dette forslag til vedtagelse, som hermed er den længste, der endnu er lavet i dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Lars-Emil Johansen (SIU):

Udenrigsministeren nævnte i sit indlæg, at grønlandske synspunkter inddrages i overvejelserne, hvis og såfremt der kom en forespørgsel.

Jeg vil gerne sige, at der jo allerede er grønlandske synspunkter, som bør inddrages i den nuværende diskussion, og som blev udtrykt så sent som for 14 dage siden på Landstingets udenrigs- og sikkerhedspolitiske udvalgsmøde, nemlig at forudsætningen for, at man kan gå videre med diskussion om en eventuel inddragelse af Thuleradaren, er en fornyelse af 1951-forvarsaftalen, som gør, at Grønland bliver en part.

Der er jo rent faktisk et fortillfælde, hvor Danmark og Grønland på udmærket vis har løst et problem, som Danmark og Grønland har været uenige om, nemlig EU-spørgsmålet. Og det er jo nærliggende at opfordre til, at man bruger samme diplomatiske dygtighed og politiske snilde til at prøve at finde en løsning på det problem, der hedder fornyelse af 1951-aftalen, hvor Danmark og Grønland har to forskellige synspunkter.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første synes jeg, at vi mangler en besvarelse fra udenrigsministeren på, om det ikke er fuldstændig logisk, når der fra grønlandsk side siges, at hvis ABM-traktaten tilhører en svunden tid, så gør baseaftalen det også, og derfor er det på tide at få den genforhandlet.

For det andet: Ministeren siger, at et missilskjold ikke er vendt mod Kina. Der er to ting at sige til det:

For det første går jeg ud fra, at ministeren kan bekræfte, at når man i USA diskuterer, hvem der kan være en alvorlig trussel mod USA på længere sigt, og der snakker vi inden for en 20-årsperiode, er det land, der bliver nævnt, Kina.

For det andet må man jo spørge: Hvem er missilforsvaret så vendt imod? Ja, det er måske vendt mod de der slyngelstater, som kunne finde på at sende én eller nogle ganske få raketter mod USA. Men i hvert fald ved det besøg, vi havde i USA, var det vores faste forståelse, det var i hvert fald min faste forståelse, at USA aldrig nogen sinde ville acceptere, at et land fik en kapacitet, så de overhovedet kunne sende missilerne over og ramme USA. Derfor vil jeg spørge: Hvem er det missilforsvar egentlig rettet imod?